

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

INSTITUCIONS CULTURALS

Gran dama de la cultura catalana

Mor als 96 anys Maria Font, fundadora de la Fundació Carulla, mecenes i promotora cultural

Maria Font Bernaus va posar en marxa amb el seu marit la Fundació Jaume I, l'entitat que després s'anomenaria Fundació Carulla. FUNDACIÓ CARULLA

Obituari

CARLES DUARTE
 PRESIDENT DE LA
 FUNDACIÓ CARULLA

El traspàs de Maria Font Bernaus (1919-2016), vídua de l'empresari i mecenes Lluís Carulla i Canals, deixa la cultura catalana òrfena d'una de les seves personalitats més emblemàtiques. Conscient de la importància decisiva de l'educació, de la conveniència d'afavorir el talent, de la necessitat de promoure un millor coneixement de la història i de les tradicions, del fet que només una societat amb valors sòlids pot assolir fites ambicioses, la seva trajectòria es caracteritza per la dignitat, la constància, la coherència i un indefallent sentit de compromís al servei de la cultura i del país que va ser reconegut per la Generalitat de Catalunya amb la concessió l'any 1995 de la Creu de Sant Jordi.

El seu nom l'hem d'associar en primer lloc a la Fundació Carulla, que la tenia fins ara com a presidenta d'honor. Maria Font n'havia assumit la presidència l'any 1990, arran de la mort de Lluís Carulla i Canals, i la va exercir fins al 2006, moment en què va ser substituïda per la seva filla Montserrat. N'havia es-

tat fundadora, juntament amb el seu marit, ja l'any 1973, a la fi del franquisme, amb els objectius prioritaris d'impulsar la qualitat i l'arrelament al país de l'escola catalana mitjançant els Premis Baldiri Reixac, de fomentar l'estudi i la transmissió del patrimoni literari català mitjançant la represa i la continuïtat de la històrica Editorial Barcino, creada l'any 1924, i de vetllar per la preservació, la reflexió i la divulgació a l'entorn de la transformació del món rural durant el segle XX i els reptes que presenta en la societat contemporània a través del Museu de la Vida Rural. I cal afegir, per l'interès que Maria Font sempre hi va tenir, les Nadalles temàtiques que la família Carulla inicialment i la Fundació Carulla després publiquen des de 1967 i que constitueixen un magnífic fons per al coneixement, seguint un plantejament d'alta divulgació, de la nostra personalitat col·lectiva, a més d'esdevenir un instrument obert de participació en la dotació dels Premis Baldiri Reixac.

Sentit de la responsabilitat social
 Però, més enllà de la Fundació Carulla, hem de vincular immediatament la personalitat de Maria Font també al naixement d'Òmnium Cultural, una entitat de la qual Lluís Carulla va ser un dels fundadors, a l'Orfeó Català i al Palau de la Mú-

Trajectòria
El compromís al servei de la cultura i del país li va valer la Creu de Sant Jordi

Visió
Es vincula a Òmnium, el Palau de la Música i el concurs Maria Canals

sica, d'on va ser vicepresidenta durant un llarg període, i al Concurs Internacional de Música Maria Canals, del qual era presidenta honorària i on va dur a terme, primer al costat de Maria Canals i després encapçalant-ne amb coratge i intel·ligència l'organització, una labor ingent encaminada a consolidar uns guardons amb un prestigi mundial indiscutible en el camp de la interpretació de piano. Avui el presideix la seva filla Mariona, en el que és un nou testimoni del sentit de continuïtat del compromís cultural de la família Carulla que Maria Font encarnava d'una manera exemplar.

La sintonia amb Lluís Carulla

Maria Font va ser una incansable promotora cultural, amb una intel·ligència i una determinació admirables i un inequívoc sentit de la responsabilitat social. La seva capacitat d'iniciativa i de representació n'han fet una figura que ha esdevingut referent de lliurament, d'exigència i de criteri entre els membres de la seva generació, però també per a les generacions posteriors.

De jove es va incorporar a la naixent empresa iniciada pel seu marit l'any 1937 i ben aviat, en constatar la gran sintonia de conviccions i ideals que els unia, van establir un vincle d'una profunda complicitat que els va dur a contreure matrimoni l'any 1940. Maria Font i Lluís Carulla

compartien sensibilitats, il·lusions i una manera d'entendre l'activitat empresarial basada en l'entusiasme, la tenacitat, la dedicació i l'esperit de la feina ben feta.

Maria Font, convertida amb el pas dels anys en el pal de pallar d'una família amb sis fills i més de vint néts, ha estat una persona fonamental en la trajectòria de Gallina Blanca i de les empreses del grup Agrolimen. Però la seva autoritat moral i el seu lideratge han anat més enllà del món empresarial i els ha projectat fecundament i generosament en tots els àmbits on ha intervingut.

Tot i que Maria Font va mantenir sempre molt vius els seus lligams amb el Maresme, d'on procedia la seva família, va contribuir activament a fer possibles les nombroses iniciatives que el seu marit va impulsar a l'Espuga de Francolí, d'on era originari, com la construcció del Casal, la Residència Jaume I per a persones grans o, en l'àmbit de l'etnologia, el Museu de la Vida Rural, que ha donat el seu nom a una de les seves sales i que convoca la beca Maria Font de Carulla de recerca etnològica i cultural.

La seva absència ens fa enyorar des d'ara la seva lucidesa privilegiada, la seva humanitat profunda i el seu mestratge en la manera d'afirmar i de defensar la llengua i la cultura catalanes. —

GRAN DAMA DE LA CULTURA CATALANA

OBITUARI

Carles Duarte Montserrat

PRESIDENT DE LA FUNDACIÓ CARULLA

Maria Font Bernaus, vídua de l'empresari i mecenes Lluís Carulla, fundador del grup Agrolimen, va morir ahir als 97 anys

El traspàs de **Maria Font Bernaus**, vídua de l'empresari i mecenes **Lluís Carulla i Canals**, deixa la cultura catalana òrfena d'una de les seves personalitats més emblemàtiques. Conscient de la importància decisiva de l'educació, de la conveniència d'afavorir el talent, de la necessitat de promoure un millor coneixement de la història i de les tradicions, del fet que només una societat amb valors sòlids pot assolir fites ambicioses, la seva trajectòria es caracteritza per la dignitat, la constància, la coherència i un indefallent sentit de compromís al servei de la cultura i del país, que va ser reconegut per la Generalitat de Catalunya amb la concessió l'any 1995 de la Creu de Sant Jordi.

El seu nom, l'hem d'associar abans de res a la Fundació Carulla, que la tenia fins ara com a presidenta d'honor. Maria Font n'havia assumit la presidència l'any 1990, arran de la mort de Lluís Carulla i Canals, i la va exercir fins al 2006, en què va ser substituïda per la seva filla **Montserrat**. N'havia estat fundadora, juntament amb el seu marit, ja l'any 1973, a la fi del franquisme, amb els objectius prioritaris d'impulsar la qualitat i l'arrelament al país de l'escola catalana, mitjançant els premis Baldiri Reixach; de fomentar l'estudi i la transmissió del patrimoni literari català, mitjançant la represa i la continuïtat de la històrica Editorial Barcino, creada l'any 1924, i de vetllar per la preservació, la reflexió i la divulgació a l'entorn de la transformació del món rural durant el segle XX i els reptes que presenta dins la societat contemporània, a través del Museu de la Vida Rural. I cal afegir-hi, per l'interès que Maria Font sempre hi va tenir, les Nadales temàtiques que la família Carulla inicialment i després la Fundació Carulla publiquen des de 1967 i que constitueixen un magnífic fons per al coneixement, seguint un plantejament d'alta divulgació, de la nostra personalitat col·lectiva, a més d'esdevenir un instrument obert

Maria Font, vídua de Lluís Carulla.

«Va fundar amb el seu marit la Fundació Carulla per impulsar la qualitat i l'arrelament al país de l'escola catalana mitjançant els premis Baldiri i Reixach i el foment de la literatura»

de participació en la dotació dels premis Baldiri Reixach. Però, més enllà de la Fundació Carulla, hem de vincular immediatament la personalitat de Maria Font també al naixement d'Òmnium Cultural, del qual Lluís Carulla va ser un dels fundadors, a l'Orfeó Català i el Palau de la Música, d'on va ser vicepresidenta durant un llarg període, i al Concurs Internacional de Música Maria Canals, del qual era presidenta honorària i on va dur a terme, de primer al costat de Maria Canals, i després encapçalant-ne amb coratge i intel·ligència l'organització, una labor ingent encaminada a consolidar uns guardons amb un prestigi mundial indiscutible en el camp de la interpretació de piano, que avui presideix la seva filla Mariona, en el que és un nou testimoni del sentit de continuïtat en el compromís cultural de la família Carulla que Maria Font encarnava d'una manera exemplar.

Maria Font va ser una incansable promotora cultural, amb una intel·ligència i una determinació admirables i un inequívoc sentit de la responsabilitat social. La seva capacitat d'iniciativa i de representació n'han fet una figura que ha esdevingut un referent de lliurament, d'exigència i de criteri entre els membres de la seva generació, però també per a les generacions posteriors.

De jove es va incorporar al naixent de l'empresa iniciada pel seu marit l'any 1937 i ben aviat, constatant la gran sintonia de conviccions i ideals que els unia, van establir un vincle d'una profunda complicitat que els va dur a contraure matrimoni l'any 1940. Maria Font i Lluís Carulla compartien sensibilitats, il·lusions i una manera d'entendre l'activitat empresarial basada en l'entusiasme, la tenacitat, la dedicació i l'esperit de la feina ben feta.

Maria Font, convertida amb el pas dels anys en el pal de pallar d'una família amb sis fills i més de vint néts, ha estat una persona fonamental en la trajectòria de Gallina Blanca i de les empreses del grup Agrolimen. Però la seva autoritat moral i el seu lideratge han anat més enllà del món empresarial i els ha projectat fecundament i generosament en tots els àmbits on ha intervingut.

Tot i que Maria Font va mantenir sempre molt vius els seus lligams amb el Maresme, d'on procedia la seva família, va contribuir activament a fer possibles les nombroses iniciatives que el seu marit va impulsar a l'Espluga de Francolí, d'on era originari, com la construcció del Casal, la Residència Jaume I per a persones grans o, en l'àmbit de l'etnologia, el Museu de la Vida Rural, que ha donat el seu nom a una de les seves sales i que convoca una beca Maria Font de Carulla de recerca etnològica i cultural. La seva absència ens fa enyorar des d'ara la seva lucidesa privilegiada, la seva humanitat profunda i el seu mestratge en la manera d'afirmar i de defensar la llengua i la cultura catalanes.

▶ 14 Marzo, 2016

Maria Font, gran dama de la cultura catalana

CARLES DUARTE I MONTSERRAT
El fallecimiento de Maria Font Bernaus —ayer a los 96 años—, viuda del empresario y mecenas Lluís Carulla, deja la cultura catalana huérfana de una de sus personalidades más emblemáticas. Consciente de la importancia decisiva de la educación, de la conveniencia de favorecer el talento, de la necesidad de promover un mejor conocimiento de la historia y de las tradiciones, de que sólo una sociedad con valores sólidos puede alcanzar metas ambiciosas, su trayectoria se caracteriza por la dignidad, la constancia, la coherencia y un indefectible sentido de compromiso al servicio de la cultura y del país, que fue reconocido por la Generalitat

de Cataluña con la concesión en 1995 de la Creu de Sant Jordi.

Su nombre lo debemos asociar ante todo a la Fundació Carulla, que la tenía hasta ahora como presidenta de honor. Maria Font había asumido la presidencia en 1990, a raíz de la muerte de Lluís Carulla, y la ejerció hasta 2006, en el que fue sustituida por su hija Montserrat. Había sido fundadora, junto con su marido, ya en 1973, a finales del franquismo, con los objetivos prioritarios de impulsar la calidad y el arraigo en el país de la escuela catalana, mediante los Premios Baldiri Reixac; de fomentar el estudio y la transmisión del patrimonio literario catalán, mediante la reanudación y la continui-

dad de la histórica Editorial Barcino, creada en 1924, y de velar por la preservación, la reflexión y la divulgación en torno a la transformación del mundo rural durante el siglo XX y los retos que presenta en la sociedad contemporánea, a través del Museo de la Vida rural. Más allá de la Fundación Carulla, debemos vincular inmediatamente la personalidad de Maria Font al nacimiento de Òmnium Cultural, del que Lluís Carulla fue uno de los fundadores, del Orfeó Catalá y el Palau de la Música, de donde fue vicepresidenta durante un largo período, y del Concurso Internacional de Música Maria Canals, del que era presidenta honoraria y donde llevó a cabo, primero junto a Maria

Canals, y después encabezando ella con coraje e inteligencia del organización, una labor ingente encaminada a consolidar unos galardones con un prestigio mundial indiscutible en el campo de la interpretación de piano, que hoy preside su hija Mariona, en lo que es un nuevo testimonio del sentido de continuidad en el compromiso cultural de la familia Carulla.

Fue una incansable promotora cultural, con una inteligencia y una determinación admirables y un inequívoco sentido de la responsabilidad social. De joven se incorporó a la naciente empresa iniciada por su marido en 1937 y pronto, constatando la gran sintonía de convicciones e ideales

que los unía, establecieron un vínculo de una profunda complicidad que los llevó a contraer matrimonio el año 1940. Maria Font y Lluís Carulla compartían sensibilidades, ilusiones y una manera de entender la actividad empresarial basada en el entusiasmo, la tenacidad, la dedicación y el espíritu del trabajo bien hecho.

Convertida con el paso de los años en el eje de una familia con seis hijos y más de veinte nietos, Maria Font fue una persona fundamental en la trayectoria de Gallina Blanca y de las empresas del grupo Agrolimen. Su ausencia nos hace añorar desde ahora su lucidez privilegiada, su humanidad profunda y su maestría en la manera de afirmar y defender la lengua y la cultura catalanas.

Carles Duarte i Montserrat es Presidente de la Fundació Carulla.

► 14 Marzo, 2016

Fallece Maria Font de Carulla

FUNDACIÓN CARULLA La presidenta de honor de la entidad y viuda del empresario y mecenas Lluís Carulla, Maria Font de Carulla, falleció ayer a los 97 años. Maria Font (Creu de Sant Jordi de 1995) estuvo vinculada a Agrolimen y al Palau de la Música, informa *Efe*.

▶ 14 Marzo, 2016

CITES de la setmana

TONI CATANY
 LA PEDRERA
 DIMARTS 15/03

Natures mortes, indrets de la Mediterrània, el Carib, Venècia o Àsia; retrats i nus en blanc i negre... *Toni Catany. D'anar i tornar* reuneix a la Pedrera 150 fotografies –moltes de les quals inèdites–, llibres i objectes d'un dels creadors més personals de la fotografia contemporània internacional. Malgrat que té un caràcter retrospectiu evident, la mostra que han

TONI CATANY

comissariat Antoni Garau i Alain D'Hooghe pretén revelar el Toni Catany (Lluçmajor, 1942 - Barcelona, 2013) més desconegut, un autor més audaç i relacionat amb el seu temps del que podria semblar a primera vista una obra sovint etiquetada de "clàssica", "tradicional" o "neopictorialista". Promet sorpreses. Estarà oberta des del dimarts 15 fins al 17 de juny.

Clàssica

MARICEL CHAVARRÍA

LA 'PASSIÓ SEGONS SANT MATEU' DE GARDINER. Segona visita aquest any de sir John Eliot Gardiner. El mestre de la música antiga ve amb els seus conjunts al Palau de la Música per oferir una de transcendent *Passió segons san Mateu*, de Bach. El tenor Mark Padmore és l'Evangelista i el baix Stefan Loges és Crist.
 PALAU DE LA MÚSICA CATALANA. DIMARTS. 20.30 H

'WRITTEN ON SKIN'. Arriba a Barcelona quatre anys després de l'estrena l'òpera més destacada del segle XXI. El mateix George Benjamin, l'autor, dirigeix la Mahler Chamber en aquesta truculenta llegenda provençal del segle XIII. Barbara Hannigan, Christopher Purves o Tim Mead entre les veus solistes.
 GRAN TEATRE DEL LICEU. DIMECRES. 20 H

MAGDALENA KOŽENÁ. La gran mezzo txeca competeix amb aquesta estrena del Liceu, ja que el mateix dia ofereix un concert al Palau juntament amb experts en música antiga italiana La Cetra Barockorchester que dirigeix Andrea Marcon. Kožená cantarà àries apassionades d'òperes de Monteverdi i Cavalli.
 PALAU DE LA MÚSICA. DIMECRES. 20.30 H

KAZUSHI ONO. El nou titular de l'OBC puja al podi de L'Auditori aquest cap de setmana amb la *Sinfonia número 13*, de Xostakóvitx, que al seu dia va ser prohibida per la ferotge crítica que fa de la barbàrie nazi i l'antisemitisme rus.
 L'AUDITORI. DISSABTE 19 H. I DIUMENGE 11 H

Teatre

JUSTO BARRANTO

MARIO GAS I EL PODER. *El recanvi*, l'obra de Roger Peña que va guanyar el Torneig de Dramatúrgia del festival Temporada Alta del 2014, arriba a la cartellera barcelonina amb magnificència: dirigida per Mario Gas i amb Iván Morales i Mia Esteve com a protagonistes. Una obra sobre la creació d'un líder sense escrúpols per a un nou partit polític.
 TEATRE BORRÀS. DEL 16/03 AL 3/04

JUDIT COLLELL FA TEATRE. La directora de cinema Judit Collell es passa al teatre a La Seca dirigint *Cinco tonos del color azul*, una peça multidisciplinària protagonitzada per Lluna Gay i Marta Aguilar sobre l'acceptació de la pèrdua. Teatre, dansa, música i videoart per mostrar l'interior de la protagonista, que passa per les diferents fases del dol després d'haver perdut la seva mare.
 LA SECA. DEL 16/03 AL 20/03

MANRIQUE, UN DON JOAN. La setmana porta l'estrena de dos clàssics a càrrec de companyies joves. Un d'ells amb tot venut, el *Hamlet* protagonitzat al Lliure per Pol López i dirigit per Pau Carrió. I l'altre amb un grapat mínim d'entrades: el *Don Joan*, de Molière. El personatge més llibertí, infidel, hipòcrita i seductor torna en una versió actual protagonitzada per Julio Manrique i dirigida per David Selvas. Escenografia impactant –un vestíbul d'hotel i molts miralls– de Max Glaenzel.
 TNC. DEL 17/03 AL 24/04

Art

TERESA SESÉ

GESTOS DE GRANDESA. A la vida dels museus hi ha moments especialment feliços. Un d'ells és quan un col·leccionista els confia el seu llegat, sobretot si les obres dipositades són claus per completar i enriquir les col·leccions que tenen. I aquest és el cas de les obres donades al MNAC per Antonio Gallardo Ballart, un conjunt extraordinari de 20 peces d'art romànic i gòtic que s'exposen temporalment abans que s'integrin a la col·lecció permanent.
 MNAC. DEL 16/03 AL 3/07

NAUFRAGIS RECENTS. Des de "la ironia i l'amargor", Carlos Pazos evoca la idea del fracàs a través d'un repertori inèdit de peces que són com "vaixells encallats pels obstacles de la vida". L'exposició inclou també la *première* a Barcelona del film *Artissimo. Película de citas* (2015), estrenada l'octubre passat al Museu Reina Sofia.
 ADN GALERIA. DEL 17/03 AL 14/05

NO TINC POR DE CAP MAL. Escultor, fotògraf i autor d'instal·lacions per a les quals sovint se serveix d'objectes del carrer –monopatins, sabatilles d'esport, taca-discos, bicicletes...– el veneçolà José Antonio Hernández-Díez presenta la seva primera exposició individual al Macba. Ve servida pel col·lectiu Latituds (els comissaris Max Andrews i Mariana Cáncpa Luna).
 CONVENT DELS ÀNGELS, MACBA. DEL 18/03 AL 26/6

Música

ESTEBAN LINÉS

SÍLVIA A SOLES. La cantant i ara també actriu Silvia Pérez Cruz presenta a veu descoberta, però ben acompanyada pels seus músics de sempre, les cançons amb què ha vestit el seu debut cinematogràfic, *Cerca de tu casa*, i que ha reunit a l'àlbum *Domus*. Ha agafat el timó de la nau, s'ha involucrat en el caràcter compromès de l'afany i ha posat la seva veu, que és pura emoció.
 TEATRE TÍVOLI. DILLUNS I DIMECRES. 21 H

RITME ADDICTIU. L'esplèndida vocalista Myriam Swanson és la cara visible d'aquesta irrefrenable màquina de ritme anomenada Flamingo Tours, desbordant de bons músics (Jordi Mena, Jorge Rebenaque...) i que estrena obra major, *Right on time*, atapeïda de rhythm'n'blues, rockabilly, surf o soul.
 APOLO. DIJOUS. 22 H

LA ALCARRIA AMERICANA. El públic va descobrir Los Hermanos Cubero quan van protagonitzar un superb largmetratge que es va exhibir amb satisfacció generalitzada al passat In-Edit, *Muerte en La Alcarria*. Els germans Roberto i Enrique Cubero combinen amb mestria i seguretat el cançoner tradicional de la seva terra d'origen, l'esmentada Alcarria, o composicions pròpies amb música rural dels Estats Units. A aquesta fusió hi afegeixen les seves veus, una guitarra i una mandolina. Fitxats per El Segell, presenten el seu flamant àlbum *Arte y orgullo*.
 CENTRE CÍVIC D'HOSTAFRANCS. DISSABTE. 21 H

▶ 14 Marzo, 2016

CRÍTICA DE MÚSICA CLÀSSICA

De categoria

Emerson Quartet

Lloc i data: L'Auditori (10/III/2016)

JORGE DE PERSIA

Si vint anys no són res, els quaranta que celebra en aquesta gira l'Emerson Strig Quartet són una mostra excel·lent del que ha de ser la música de cambra.

Aquesta "amable conversa entre quatre cultes i enginyosos concertulians", tal com definia Joseph Haydn la més destacada característica del gènere del quartet musical.

L'Emerson Quartet va renovar les seves files fa uns quants anys amb la incorporació del violoncel·lista Paul Watkins, que va reemplaçar el seu col·lega David Finckel. És cert que en aquests moments en el panora-

ma musical hi ha diferents quartets molt bons, i molts altres en acció.

Una prova d'això va ser la presència el dia anterior al Palau de la Música (no sé si són encertades aquestes coincidències al calendari local) del jove quartet Pavel Haas, eloqüent, de grans contrastos. Però sens dubte aquest concert de l'Emerson –potser un dels millors quartets d'aquests temps– va ser una antologia de la seva traça. La seva sonoritat és molt clara, tènue, no forcen mai el so i mostren una exquisida naturalitat.

El moviment lent del *Quartet*

en fa major de Beethoven, una obra de joventut amb què van obrir el programa, va ser un dels cims de la sessió, amb aquest lent esfullar i arribar a l'essència, en un romanticisme jove de l'autor, però assenyalat sense afectació per l'Emerson, amb joc de tensions i silencis magistrals que participaven de la continuïtat sense menyscar la força.

El seu treball en l'articulació i en les dinàmiques, i la claredat de les veus en els passatges més sonors de la peça, evidència una experiència i un saber fer de mestres.

Va continuar l'íntimament po-

lifònic, sorprenent *Quartet núm. 4* de Bartók, en versió de cuidada rítmica i intensitat expressiva, buscant el caràcter de les seves harmonies, de la particularitat de l'escriptura.

Els pizzicatos d'ampli registre van provocar la ruptura de la corda del magnífic viola Lawrence Dutton, accident que es va solucionar amb bon humor.

Philip Setzer, exquisit i natural en el Beethoven, va deixar el primer violí a Eugenne Drucker també en l'extens *Quartet en Sol major núm. 15* de Schubert, que va culminar amb èxit aquesta gran interpretació. ●

▶ 14 Marzo, 2016

FUNDACIÓ CARULLA / ACN

Gran dama de la cultura

MARIA FONT DE CARULLA (1919-2016)

Empresària i mecenes

El traspàs de Maria Font Bernaus, vídua de l'empresari i mecenes Lluís Carulla i Canals, deixa la cultura catalana òrfena d'una de les seves personalitats més emblemàtiques. Conscient de la importància decisiva de l'educació, de la conveniència d'afavorir el talent, de la necessitat de promoure un millor coneixement de la història i de les tradicions, del fet que només una societat amb valors sòlids pot assolir fites ambicioeses, la seva trajectòria es caracteritza per la dignitat, la constància, la coherència i un indefallent sentit de compromís al servei de la cultura i del país, que va ser reconegut per la Generalitat de Catalunya amb la concessió l'any 1995 de la Creu de Sant Jordi.

El seu nom, l'hem d'associar abans de res a la Fundació Carulla, que la tenia fins ara com a presidenta d'honor. Maria Font n'havia assumit la presidència l'any 1990, arran de la mort de Lluís Carulla i Canals, i la va exercir fins al 2006, en què va ser substituïda per la seva filla Montserrat.

N'havia estat fundadora, juntament amb el seu marit, ja l'any 1973, a la fi del franquisme, amb els objectius prioritaris d'impulsar la qualitat i l'arrelament al país de l'escola catalana, mitjançant els premis Baldiri Reixac; de fomentar l'estudi i la transmissió del patrimoni literari català, mitjançant la premsa i la continuïtat de la històrica Editorial Barcino, creada l'any 1924, i de vetllar per la preservació, la reflexió i la divulgació a l'entorn de la transformació del món rural durant el segle XX i els reptes que presenta dins la societat contemporània, a través del Museu de la Vida Rural. I cal afegir-hi, per l'interès que

Maria Font sempre hi va tenir, les nades temàtiques que la família Carulla inicialment i després la Fundació Carulla publiquen des de 1967 i que constitueixen un magnífic fons per al coneixement, seguint un plantejament d'alta divulgació, de la nostra personalitat col·lectiva, a més d'esdevenir un instrument obert de participació en la dotació dels premis Baldiri Reixac.

Però, més enllà de la Fundació Carulla, hem de vincular immediatament la personalitat de Maria Font també al naixement d'Omni Cultural, del qual Lluís Carulla va ser un dels fundadors, a l'Orfeó Català i el Palau de la Música, d'on va ser vicepresidenta durant un llarg període, i al concurs internacional de música Maria Canals, del qual era presidenta honorària i

Va ser una incansable promotora cultural, amb un inequívoc sentit de la responsabilitat social

on va dur a terme, de primer al costat de Maria Canals, i després encapçalant-ne amb coratge i intel·ligència l'organització, una labor ingent encaminada a consolidar uns guardons amb un prestigi mundial indiscutible en el camp de la interpretació de piano, que avui presideix la filla Mariona, en el que és un nou testimoni del sentit de continuïtat en el compromís cultural de la família Carulla que Maria Font encarnava d'una manera exemplar.

Maria Font va ser una incansable promotora cultural, amb una intel·ligència i una determinació admirables i un inequívoc sentit de la responsabilitat social. La seva capacitat d'iniciativa i de representació n'han fet una

figura que ha esdevingut un referent de lliurament, d'exigència i de criteri entre els membres de la seva generació, però també per a les generacions posteriors.

De jove es va incorporar a la naixent empresa iniciada pel seu marit l'any 1937 i ben aviat, constatant la gran sintonia de conviccions i ideals que els unia, van establir un vincle d'una profunda complicitat que els va dur a contreure matrimoni l'any 1940. Maria Font i Lluís Carulla compartien sensibilitats, il·lusions i una manera d'entendre l'activitat empresarial basada en l'entusiasme, la tenacitat, la dedicació i l'esperit de la feina ben feta.

Maria Font, convertida amb el pas dels anys en el pal de taller d'una família amb sis fills i més de vint néts, ha estat una persona fonamental en la trajectòria de Gallina Blanca i de les empreses del grup Agrolimen. Però la seva autoritat moral i el seu lideratge han anat més enllà del món empresarial i els ha projectat fecundament i generosament en tots els àmbits on ha intervingut.

Tot i que Maria Font va mantenir sempre molt vius els seus lligams amb el Maresme, d'on procedia la seva família, va contribuir activament a fer possibles les nombroses iniciatives que el seu marit va impulsar a l'Espluga de Francolí, d'on era originari, com la construcció del casal, la residència Jaume I per a persones grans o, en l'àmbit de l'etnologia, el Museu de la Vida Rural, que ha donat el seu nom a una de les seves sales i que convoca una beca Maria Font de Carulla de recerca etnològica i cultural.

La seva absència ens fa enyorar des d'ara la seva lucidesa privilegiada, la seva humanitat profunda i el seu mestratge en la manera d'afirmar i de defensar la llengua i la cultura catalanes.

CARLES DUARTE I MONTSERRAT,
president de la Fundació Carulla

▶ 13 Marzo, 2016

Niños y niñas de uno de los coros del programa Clavé XXI en el Palau de la Música. /CONSUELO BAUTISTA

Desde Torre Baró al festival en el Palau

Cada año, el programa Clavé XXI se cierra con un festival que se celebra en la sala de conciertos del Palau. Las familias de los chavales suelen acudir en bloque a una institución que, para la mayoría, es completamente desconocida. Esteve Nabona, responsable del programa, dice ha tenido sorpresas de todo tipo: “Desagradables, cuando ves que el día del festival no vienen algunos niños porque sus padres no les han llevado. Otras, todo lo contrario. Una vez fui a Torre Baró, donde vivían varios niños y les expliqué a las familias en qué consistía el festival. Me temí que no acudirían porque sus familias llevaban una vida muy cerrada en el barrio. Me equivoqué y vinieron todos”.

Los otros ‘Chicos del coro’

1.300 niños y jóvenes participan en el programa de inclusión social Clavé XXI del Palau de la Música

BLANCA CIA, **Barcelona**
 Nerviosos, las risas y gritos se expanden por la escalera noble del Palau de la Música hasta que empiezan a cantar, la música les ayuda a concentrarse. Después irán al aula en la que cada jueves tienen clase de canto coral. Son un grupo de 18 niños y niñas de entre 8 y 11 años del Centre Obert Esquitx, una asociación del Casc Antic que presta asistencia a las familias con problemas socioeconómicos. Ese fue uno de los primeros centros que se apuntó a la iniciativa del Palau de la Música de crear coros con niños y jóvenes del barrio, como instrumento de inclusión social. Los coros Clavé XXI, que ese es el nombre del programa, se inspiran en la iniciativa del poeta, músico, compositor y creador del movimiento coral Anselm Clavé que promovió el canto entre los trabajadores en el siglo XIX. “Se podría decir que es la versión moderna de Clavé,

con la misma filosofía de integración a través de la música dirigida a niños y jóvenes con realidades económicas y familiares que les hacen vulnerables”, explica Joan Oller, director del Palau.

Una idea que surgió hace cinco años —poco después de que estallara el escándalo del saqueo de las arcas de la institución a manos del que fue su cabeza visible durante décadas, Félix Millet— con el propósito de acercarse a las familias del Casc Antic y especialmente a los niños en situación frágil. “Es curioso porque el Palau es para muchos un vecino extraño en medio del Casc Antic”, comenta Esteve Nabona, director del Cor Jove del Orfeo y del programa Clavé XXI. La experiencia empezó por dos centros abiertos del barrio de La Ribera de Ciutat Vella con dos coros y ahora son 63 con unos 1.300 niños y jóvenes. “Son tantos que en los últimos años tenemos que hacer dos

días de festival en fin de curso”, añade Nabona. Lo que se inició como algo pensado para el entorno más próximo se ha expandido a fundaciones, centros, asociaciones y escuelas de La Verneda —Escola Els Horts—, Verdum —Fundació Pare Manel—, Hostafrancs —Escola Miquel Bleach— o Torre Baró. Se han formado también coros dentro del mismo programa en Mataró, Manlleu y Banyoles. Las clases de canto las dan nueve profesores de la Escuela coral del Palau y otros, formados en la institución, para los centros a los que se tienen que desplazar porque están lejos.

“Son 45 minutos de clase a la semana. Los primeros días es más difícil, luego ya es otra cosa. Este año el programa son canciones de los cinco continentes”, cuenta Mariona Fernández, después de una clase de canto el jueves pasado. No todos los niños tienen la misma actitud: ellas están

más por la labor, unos la lían más y alguno no quiere cantar. No son Los chicos del coro — la película de Christophe Barratier que relata la transformación de unos niños en un internado al constituir un coro— pero también entre los chavales que participan en el Clavé XXI los problemas son frecuentes. La mayoría son catalanes, muchos hijos de filipinos, chinos y latinoamericanos; una inmigración especialmente castigada por la crisis. “Sí que se nota cuando les pasa algo en casa,” cuenta Mariona. Por ejemplo, el estrés emocional —generado por las dificultades que viven sus familias— tiene un efecto directo en la voz y la vocalización. Por eso, bastantes de ellos tienen un día extra de logopeda y foniatra, también dentro del Palau. “A veces les cuesta mucho exteriorizar los sentimientos y la música, cantar, les ayuda. Por eso se nota la diferencia de las primeras clases a cuando están a mediados de curso”, matiza. Ella está satisfecha de la experiencia, y más cuando salen voces singulares. A dos jóvenes se les ha becado para integrarse en el Cor Jove y una de ellas ha llegado a ser solista. Pero lo más importante, insisten, es el efecto socializador del canto.

ALBERT
Espinosa

Orelles de pastor alemany

Article 475. M'agrada quan la gent m'explica pocions de l'edat mitjana que es creaven per resoldre temes impossibles. Aconseguir l'amor de la teva vida, trobar la joventut eterna i fins i tot la resurrecció d'una persona eren teòricament possibles si ajuntaves una estranya mescla d'elements gairebé impossibles d'aconseguir.

És per això que quan una amiga em va explicar la poció que va crear l'any 1260 **Albert el Magne**, patró dels químics, per aconseguir que les persones es veïessin amb cap de gos, vaig saber que aquí hi havia tema per a l'article. Resulta que... Val més que us ho expliqui després del millor de la meva setmana.

Tercer lloc. *Mustang*. Està feta amb un afecte especial. Cada fotografia està mimat perquè puguis comprendre el que és totalment incomprendible.

Seria fantàstic poder veure a simple vista l'estat de l'ànima de la gent

Segon lloc. **Ignasi Cambra** (Palau de la Música). La seva felicitat va irradiar tot el Palau. La mirada que va dipositar en cada composició va ser única i plena d'una emoció extraordinària.

Primera posició. *Los odiosos ocho*. Pur cine. **Quentin Tarantino** ens fa una bella amalgama amb les seves set pel·lícules i aconseguix que sentis que estàs davant d'un esdeveniment únic que han preparat només per a tu.

I la poció perquè algú es vegi amb cap de gos és agafar la cera de l'orella esquerra d'un ca i untar-ne un petit tros de seda nova. Després la col·loques en un llum de vidre verd i, a l'acostar-lo a la cara de la persona, la seva cara serà la del gos al qual s'assembla més.

No estic gaire segur que funcioni, però a vegades em pregunto per què en aquells temps volien veure la gent amb cara de gos. La meua teoria té a veure amb les orelles de gos, no tinc dubte que si els humans tinguéssim orelles de gos tot seria més senzill, de seguida tothom notaria si som feliços o tristos segons si estiguessin abaixades o dretes. Crec que seria fantàstic poder veure a simple vista l'estat de l'ànima de la persona. Jo en vull unes de pastor alemany. ¡Bon diumenge! ≡

▶ 13 Marzo, 2016

AGENDA

Si voleu publicar una activitat en aquesta pàgina o a l'agenda digital de La Vanguardia, entreu i creeu el vostre compte a: www.lavanguardia.com/agenda

Barcelona ciutat

62 Concurs Internacional de Música Maria Canals. Semifinal d'aquest concurs de piano amb un recital lliure amb una obra espanyola obligada. *Petit Palau del Palau de la Música (10 i 17 hores). 10 euros.*

Flea Market. Com cada segon diumenge de mes, se celebra aquest mercat d'objectes de segona mà. *Plaça Blanquerna (de 10 a 19 hores).*

Veus silenciades, la dona a la Barcelona moderna. A través d'un itinerari pel jaciment i pel barri del Born, coneixerem el testimoni de dones que van viure a la Barcelona del 1700. *El Born Centre Cultural. Plaça Comercial, 12 (12 hores). 7,5 euros.*

Cantata 'A frec d'aigua' i Modern Strings Concert. Concert a càrrec d'Escoles de Música i Centre Professional del Conservatori del Liceu. 10 euros. *Palau de la Música (12.30 hores).*

Party family. Espectacle per a tota la família amb ball, dj Mom, màgia, actuació de claqué i moltes sorpreses. *Luz de Gas. Muntaner, 246 (17 hores). 30 euros per família.*

Clàssica solidària. Concert de l'Orquestra Raval Simfònic, dirigida per Bartolomé García-Plata. Interpreta obres de Beethoven, Schubert i J. Barry. Aportació voluntària a favor de la Fundació Escó. *Església de Sant Gaietà. Consell de Cent, 293 (18 hores).*

XVII Cicle de Clàssica a les Corts. Helena Cortada, soprano, Miquel Pardo, piano, i Clara Pardo, violí, interpreten obres de Miquel Pardo. *Centre cívic Josep M. Trias i Peix. Riera Blanca, 1-3 (18 hores). 5 euros.*

Simfonia del planeta Tierra. A dues bandes. Concert a càrrec del Cor de Noies de l'Orfeó Català, Voxalba cor de cambra femení, i la Banda de l'Es-muc, amb Henrie Adams de director. *L'Auditori. Lepant, 150 (18 hores). 16 euros.*

El descanso del cazador. Representació teatral de l'obra de Josep Gilli, a

WILLIAM CHRISTIE - LES ARTS FLO-RISSANTS + ROLANDO VILLAZÓN
Palau de la Música Catalana
20.30 hores
De 20 a 125 €

El Palau presenta l'òpera *Il re pastore*, amb música de Wolfgang Amadeus Mozart i llibret en italià de Pietro Metastasio. Una actuació protagonitzada pel tenor mexicà Rolando Villazón i el director d'orquestra i clavicembalista francès William Christie, que s'acompanya del seu conjunt de música barroca *Les Arts Florissants*.

Una reflexió sobre l'amor

RAFA TINTORÉ
Barcelona

Si hi ha un repertori que ara com ara li va que ni pintat a Rolando Villazón aquest pot ser *Il re pastore*, l'òpera de Mozart amb llibret de Pietro Metastasio (1775),

príncep elector Maximiliano Francesc. Un jove Mozart de 19 anys va haver d'encarregar-se de la composició, que va aconseguir escriure durant el seu viatge de retorn de Munic en tan sol sis setmanes, on venia de representar *La jardine-ra fingida*.

El mexicà Rolando Villazón, un dels tenors lírics més reconeguts de l'actualitat, torna al Palau després de l'última actuació la temporada 2012-2013. Ha protagonitzat la versió filmica de *La Bohème* el 2008 juntament amb Anna Netrebko i Nicole Cabell, i ha

El tenor mexicà Rolando Villazón, un dels intèrprets principals de l'òpera de Mozart

que avui arriba al Palau de la Música interpretada ni més ni menys que per William Christie i el seu exquisit conjunt Les Arts Florissants.

Estrenada al Palau Arquebisbal de Salzburg el 23 d'abril del 1775, aquesta òpera de dos actes va ser un encàrrec del príncep arquebisbe de la ciutat, Hieronymus von Colloredo, amb motiu de la visita del

L'òpera té lloc a Fenícia, l'any 334 a.C., i relata un debat entre un quartet d'amants poc fidels sobre l'amor veritable i el deure en les relacions.

L'elenc solista està format per les sopranos Martina Janková (Aminta) i Regula Mühlemann (Elisa), la mezzosoprano Angela Brower (Tami-ri) i el tenor Emiliano González Toro (Agenore).

actuat en la gran majoria de teatres de prestigi mundial, com ara el Metropolitan Opera, el Covent Garden, el Berliner Staatsoper, la New York City Opera o l'Opera de París, entre d'altres.

Corresponent al cicle Palau 100 Grans Veus, aquesta producció arriba a Barcelona després d'haver estat representada a Viena (11 de març), i posteriorment continuarà a Lucerna (15 de març) i París (18 de març).●

càrrec de la Cia. Dinàmics Teatre. *Centre cívic La Sedeta. Sicília, 321 (18 hores).*

Cine en 4 Imromptu. La companyia Teatro Imromptu, de Costa Rica, i Planeta Impro rendeixen un petit homenatge als gèneres cinematogràfics i televisius. Una entrega de premis fallida haurà d'ésser presentada i amenitzada pels presentadors, que hauran d'improvisar les pel·lícules que veurà el públic cada nit. *Alberg Mare de Déu de Montserrat. Pas-seig Mare de Déu del Coll, 41-51 (19 hores). 8 euros.*

Concert de piano Maria Canals. Recital d'un dels participants del Concurs de Piano Maria Canals, que aplega joves pianistes d'arreu del món i que té lloc a Barcelona. Gratuït. *El Born Centre Cultural. Plaça Comercial, 12 (19 hores).*

Flamenco. Cante y toque. Concert a càrrec d'Elisabet Catena i Víctor Ruse-lito. Taquilla inversa. *La Sonora de Gràcia. Riera de Sant Mi-quel, 59 (20 hores).*

Ana se la juega. Xou d'improvisació a càrrec d'Ana Serzo. *Almazen. Guifré, 9, baixos (20 hores). 7 euros.*

El Documental del Mes. Projectió de *Vindran temps millors (Good things await)*, de Phie Ambo, Dinamarca, 2014, 95 minuts, VO en danès subtítulada en català. *Teatre de Sarrià. Pare Miquel de Sarrià, 8 (20.30 hores). 2 euros.*

Barcelona

LA GARRIGA (Vallès Oriental)
Fira de la Botifarra de la Garriga. Degustacions, tallers d'elaboració artesanal i espai gastronòmic km 0, a més d'activitats gratuïtes per a nens i grans al voltant de la botifarra. *Plaça de l'Església (tot el dia).*

MATARÓ (Maresme)
Ran ran ran. La nova aposta emergent del prestigiós segell català Bank-robber: pop, folk i electrònica. *El Públic. Xammar, 6 bis (20.30 hores). 5 euros.*

▶ 13 Marzo, 2016

MÚSICA PROYECTO

Xavier Puig dirige la 'Pasión' de Bach con la Simfònica del Vallès

Con 16 corales y conciertos en 9 localidades, entre ellas Cervera y Solsona

J.B.
 | BARCELONA | El músico y director coral y de orquesta Xavier Puig (Cervera, 1973) se pondrá al frente esta Semana Santa de la Orquesta Simfònica del Vallès (OSV) para interpretar la obra magna de Johann Sebastian Bach, la *Pasión según San Mateo*, en un espectáculo músico-coral con la participación de 16 formaciones corales, que recorrerá hasta el 10 de abril nueve localidades catalanas, entre ellas Cervera y Solsona. La primera representación de la obra tendrá lugar el próximo viernes en el Teatre Monumental de Mataró. Posteriormente, el montaje girará por Olot, Manresa, Tortosa, Tarragona, Terrassa y Barcelona (con un concierto en el Palau de la Música Catalana con más de 350 músicos y *cantaires* en escena), antes de recalar en la iglesia de Santa Maria de Cervera (3 de abril) y la catedral de Solsona (10 de abril). Cada concierto acogerá diferentes coros locales. Así, en la capital de la Segarra actuará la Coral Ginesta y el coro infantil Nova Cervera, mientras en la capital del Solsonès lo hará el Orfeó Nova Solsona, entre otros. “Es una versión no apta para puristas, donde pretendemos acercarnos a las vivencias de la obra de Bach”, explicó Puig el viernes, en la

Imagen de archivo de la Orquesta Simfònica del Vallès.

FESTIVAL DE PASQUA

Dirigirá por última vez el Festival de Pasqua de Cervera, tras anunciar el jueves que deja el cargo

presentación de la gira en Barcelona. Puig, director del Cor de Cambra del Auditori de Lleida y director asistente de la OBC, comentó que esta versión de la *Pasión* aporta una cierta modernidad en cuanto a la estructura musical, ya que “el lenguaje

se ha basado en un compendio de diversas traducciones”, con recitales en catalán y escenas teatrales, además de una narración a cargo del poeta y actor valenciano Elies Barberà.

Puig ‘compaginará’ esta gira al frente de la OSV con la dirección artística del Festival de Pasqua de Cervera, del 17 al 26 de marzo. Lo hará por última vez después de que el jueves anunciara que deja el cargo por “los continuos recortes presupuestarios” que sufre el certamen y las “discrepancias” con el ayuntamiento de Cervera.

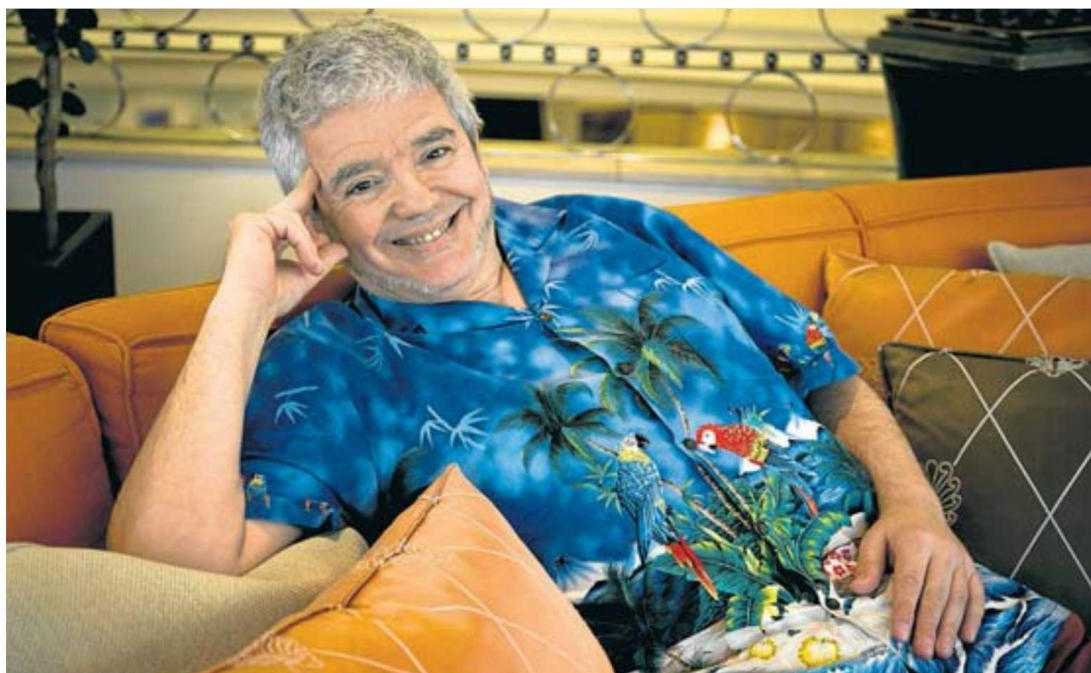

▶ 12 Marzo, 2016

Màrius Serra

Escriptor

L'illa de Hawaii, el capità Cook, l'especulació immobiliària, el paradís, el periodisme, secrets del passat i la recerca d'un pare perdut qui sap si al fons de l'oceà. És el trajecte de 'Res no és perfecte a Hawaii' (Proa), la nova novel·la de Màrius Serra

CRISTINA CALDERER

“Tots els paradisos són artificials”

◆◆◆◆◆ Toni Vall

Hawaii porta penjada una etiqueta paradisiaca però el títol no pot ser més eloqüent: *Res no és perfecte a Hawaii*.

La perfecció no existeix, tampoc a Hawaii. Tots els paradisos, per molt incrustats que estiguin a l'imaginari col·lectiu, són artificials.

La idea de paradís és troncal a la novel·la.

Sens dubte. L'any 2005 vaig anar a Hawaii per primer cop i amb tota la família, també amb el meu fill Lluïllu i la seva cadira de rodes. Va ser un repte. Ens vam allotjar en un complex turístic tipus Marina d'Or Ciudad de Vacaciones. Els americans s'han construït dins del seu propi país un paradís dominat pel consum i l'especulació.

Hi vas tornar després?

Sí, el 2014, ja amb la trama al cap i amb esperit localitzador per conèixer indrets concrets que són rellevants al llibre: les festes de platja, els *bed & breakfast*, les postals més idíl·liques...

Per a tu, l'important va ser la descoberta del capità Cook.

Sí, és el pare de la pàtria hawaiana. Feia poc que s'havia descobert un quadre que el retratava amb actitud hostil contra els indígenes i em va semblar molt atractiu com a idea per poder reflexionar algun dia sobre com construïm el relat de la història. Vaig començar a llegir molt sobre ell, a acumular molta bibliografia i d'aquí va sorgir la voluntat de fer-ne la novel·la que ha acabat sent *Res no és perfecte a Hawaii*.

No una novel·la històrica, oi?

Volia defugir-ho tant com fos possible. M'interessava la divinització que sempre ha acompanyat el personatge enfrontada a la violència que també va generar la seva arribada a un territori verge.

Hi ha un corrent historiogràfic que assenyalava Cook com un semidéu.

És un debat antropològic de primera categoria. Hi ha imatges en

“**ENS GUIEM MASSA PER UNA VISIÓ MOLT PRAGMÀTICA I UTILITARISTA**”

què els indígenes s'agenollen davant Cook i se sap també que els seus ossos van ser venerats. Però també hi ha una branca d'estudis que discuteix amb vehemència aquesta postura. El que sí que està claríssim és que la figura de Cook està en un procés molt important de revisió.

El Tom, el personatge central, és un periodista obsessionat per Cook i també per trobar el seu pare desaparegut.

Traslladar-li a ell la meua fal·lera per Cook va ser una troballa que em va permetre fugir de la temptació de farcir el llibre d'excessiva documentació que pogués cansar el lector. Alhora, la història del seu pare perdut em permet interrogar-me sobre el passat i els orígens i fer-me una de les grans preguntes de la novel·la: per què som com som?

El periodisme hi té un paper molt destacat i la mirada no és sempre complaent.

Sí, és obvi que la gran majoria dels esdeveniments que ens afecten públicament els percebem passats pel sedàs dels mitjans de comunicació, i els punts de vista que ens ofereixen sobre els fets van des de la mirada més punyent a la més ampul·losa i exagerada, i també la manipuladora. Ens guiem massa per una visió molt pragmàtica i utilitarista, per l'exclusiva, l'èxit i la gratificació immediata. S'ha de ser crític amb això i em semblava interessant que els periodistes i les seves actituds tinguessin al llibre una presència important.

Hi ha un personatge que es diu Higgins. Devia ser massa temptador no citar *Magnum* en un relat ambientat a Hawaii...

Molt difícil! Sóc fan de *Magnum* i fins i tot vaig traduir-ne uns quants capítols quan la van emetre per TV3.

¿Els referents audiovisuals han sigut importants per construir la imatge que tenim de Hawaii?

Per descomptat. Des de la pel·lícula *Paradís hawaïà* de l'Elvis Presley a la mítica sèrie *Hawai 5.0*, i a *Magnum*, esclar. L'imaginari paradisiac s'ha anat conformant en bona part gràcies a la potència de l'audiovisual.

¿A Hawaii encara hi ha ferides no del tot cicatritzades?

Esclar. Pensa que no va ser fins al 1998 que Bill Clinton va demanar disculpes per la manera com els americans van proclamar la república i van trencar amb el regnat que hi havia abans de ser un estat membre del país.

Un dels secundaris importants del llibre és un obscur marxant d'antiguitats català...

Sí, ben connectat amb el Palau de la Música i la llotja del Barça. No m'amago, la inspiració ha sigut Fèlix Millet i també el famós sector negocis del pujolisme. A ell li surten els fills contestataris i els plans se li torcen per culpa de l'infortuni.

Ha sigut difícil d'escriure?

Home, mai m'havia atrevit amb una superproducció d'aquest tipus. M'ha anat bé utilitzar armes de narrador que s'aprenen amb la tècnica: l'estructura, la combinació entre present i passat, la dosificació de l'acció, la trama detectivesca del terç final...

I també hi ha un MacGuffin!

Sí! Una capsa de fusta misteriosa amb un contingut desconegut que serveix per mantenir el suspens.

Estaria bé fer-ne una pel·lícula, oi?

I tant! Però seria molt cara! Necessitariem uns quants patrocinadors generosos.◆◆

▶ 12 Marzo, 2016

Entrevista **Rolando Villazón** El tenor canta l'òpera d'un jove Mozart, al Palau

“<Il re pastore> et suavitza l'ànima”

Valèria Gaillard
 BARCELONA

El tenor mexicà Rolando Villazón torna demà al Palau de la Música amb *Il re pastore* (1775), una òpera de joventut de Mozart que ha estat molt poc representada. La versió, semi escenificada, es va estrenar al Festival de Salzburg el 2012 i està girant per tot Europa. Entre els projectes del també escriptor Rolando Villazón (és autor de *Malabares*), hi ha el debut aquesta temporada en el paper de Michel de Juliette, de Bohuslav Martinu a l'Stat Oper de Berlín, sota la direcció de Daniel Barenboim. També compartirà escenari

amb Cecilia Bartoli en una gira europea que, malauradament, no passarà per Catalunya.

Com és el treball amb el director William Christie i Les Arts florissants?

Treballar amb Christie és un enorme plaer. El seu amor per al detall, la seva minuciosa metodologia, la seva completa entrega a l'instant musical, el seu bast coneixement del repertori, estil i tècnica, així com el seu entusiasme per fer música en col·laboració amb els altres són alguns dels elements que han fet d'ell, merescudament, l'admirat mestre que és.

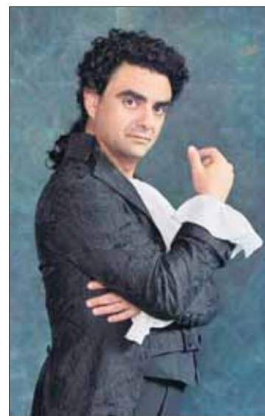
Què destacaria d'aquesta obra

de joventut que Mozart va compondre amb només 19 anys? Quin tipus de Mozart trobarem?

Aquesta obra precedeix a les set obres mestres. Després de *Re Pastore* Mozart va compondre *Idomeneo*. Tenia molta estima a aquesta peça, diversos dels seus motius musicals li van inspirar altres obres. La música aquí és fresca, divertida, sublim, somniadora, deliciosa. Al final a un li queda l'ànima suau, però al mateix temps amb una profunda alegria existencial.

Com descriuria el personatge d'Alessandro?

Magnànim i conciliador, en busca d'una glòria perdurable i,

El tenor mexicà, en el paper d'Alessandro ■ PALAU DE LA MÚSICA

amb la música del meravellós Mozart, solar i divertit.

En què condiona que sigui semi escenificada? Quins són els pros i els contres?

Mozart va compondre aquesta obra per ser cantada en la cort en versió de concert semi escenificada. Així que ens mantenim fidels a la idea original. Ja la vam presentar així fa un parell d'anys, en el festival d'estiu de Salzburg, i funciona de meravella. Els contres es tornen pros. La falta d'elements escènics obliga a utilitzar amb més força creativa els recursos artístics i la imaginació, la qual cosa sol donar a la funció molta vida i riquesa interpretativa. ■